

Pál Péter

Anélkül

Mire vársz hát? A napok letelnek anélkül is, hogy bárkinek örömet okozz, anélkül, hogy bármikor bármiről hírt vigyél a nagyvilágba (a napvilágba). Letelnek, míg te odabenn ülsz egy kötet mellett, és ábrándjaid sokasága rakja ki a mennyezetet a színek és árnyak mozaikját.

A napok anélkül is letelnek, hogy megjelenj egy csokor virággal valahol, nem kell senkinek a szó, nem kell a te potya tollkoptatásod sem, s ha háromezer kárba veszett papír közt heversz, lobja vesztett erdejében mágiáknak és tündérvilágoknak. A könyvespolcra bólint neked és gyengéden köszönt az oly régi, megszokott tehetetlenség.

Mert vannak napok, amikor nincs kedvünk, még verset írni sem, olyan könnyedet és szívből jövőt, olyan világnak szánt és repedéseket telítő sorokat, s ekkor jön a párna felől elő a fanyar és viseltes, önmagát megszégyenítő robaj, széthangolt hegedű recseg, s a falakon életre kelnek Nemes művész festményén a kacskaringós ívű figurák. Táncot lejtenek a földre szétszórt füzetek és bizonyítványok közt. Egy pillanatra eltűnik ekkor előled a valóság, csontig hatolnak a kirekesztettek sóhajai valahonnan a tizenharmadik század végéből, felötlik benned a gondolat, hogy elmondd ezt mind, rétnek és tónak kiabálj, ahogy csak hangszálaid bírják, s míg saját füled elviseli. De te csak heversz a padlón, cinkosan kacsintgat Szúnyogh mester, a költő, egy elvont értelmeket lélegeztető dimenzióból, hova csak az téved, ki eltévedni indul útjára.

Az ég is oly megszokott, teli párával, s figyeled ahogy lágy atomok lepik be a mezőt, mely felett, mint a bolondóra, cikáznak a darazsak és darvak, önkívületi állapotot és illúzió bűbájának oltárát megteremtő hangulatok, impressziók, leírhatatlanságok, valóságok.

De bizony, idebent, itt más hangon szól hozzád a kései óra, itt a tikktakkolás az, ami meghatározza a dolgok rendjét, s a falra általad ferdén felakasztott gyermekvilágatlasz jelzi a jelent, azt, hogy nincs

az, amit ábrándok és gyönyörű meglátások
szóttek koszorúvá a hamiskodás estéjén,
amikor csak úgy tisztán, mint a Fekete-ér vize egykor,
rázúdítod az egyre közeledő, Radnóti által
megfogalmazott Enyhet adó álomra trocheusaidat,
míg végigtekintesz azon bizonyos Eddig-nevezetű
mindentudó és mindenható jelenség képein,
s eszed a vegyes érzések kihűlt csalamádéját
egy kis fokhagymával és Erős Pistával ízesítve,
hogy leheld rá mindenkire az eggyéomlott,
de annál egyedibb realitást.

A napok majd anélkül is lassan, mint amikor
a futballista felkel színészi pantomim produkciója
koronájául, tapsviharra várván, sorakoznak.
Távol vannak még az igazi lényegek, nincs itt
megtettesült Kánaán, babiloni jajveszékek és
apokrif imák szállingóznak a befagyott Fő utcán végig,
csak azokat senki sem veszi észre, mert éppen
az esti híradó vagy az MMR hallgatásának foglalatosságában
állnak a város ablakai mögötti kis idillek,
Salamon szellemére szitázzák fényecskéiket
a templom előtti mécsesek, biztos ünnep van,
de íme, erről ki szól?

Ugye, kedves Barátom, varázslatos a hangulat így,
csak egynéhány nappal a Nagy nap előtt,
amikor megajándékozta egymást a kapzsi és a
koldus (a mesében), no meg persze a karácsonyfán
villogó sok kis gömb. Mégis, milyen lenne belegondolni,
hogy a mi kis idétlen, sok mindentől megfosztott
bolygónk valaki más karácsonyfáján díszeleg,
s alattunk, felettünk, mellettünk van a Minden,
de ami ott rejlik, csupán néhány arasznyival
a peremvidéktől, kőhajtásnyira a túlvilágtól,
az maga a meglétesült folytathatatlan mondat.
Bevárod, Barátom, mert pislognak már odafent
a dísz-társaid, együtt lépünk majd be a varázslatos,
új, és bugyutaságunktól, szem elől tévesztéseinktől
mentes érába.